

De pressa

Dg, 5/10/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Maria s'aixeca i va de pressa a la regió muntanyosa, on viu la seva cosina Elisabet, que està embarassada de sis mesos (Lc 1,39-45). Es quedarà a casa seva uns tres mesos per facilitar-li la maternitat i fer la feina més pesada, fins que doni a llum el seu fill Joan. Aquest viatge a Ain Karim, a uns sis quilòmetres a l'oest de Jerusalem, està motivat per una informació tangencial que li arriba en el moment de l'Anunciació.

Un missatger del Senyor, l'arcàngel sant Gabriel, s'apareix a Maria a casa seva, que es contorba i pensa en el significat de la nova presència. El temple, com li passa a Zacaries, no és l'únic lloc de revelació divina. Gabriel aparta la por, que dificulta tant la relació amb Déu. «No tinguis por.» La proposta de ser la mare de Jesús és contestada per Maria des de la reflexió lúcida i serena: «Com podrà ser això?» Quan Gabriel li ho explica, afegeix una informació sobre Elisabet, que ha concebut un fill en la vellesa i que ja està en el sisè mes. La reacció de Maria reflecteix total disponibilitat i confiança en Déu: «Que es compleixin en mi les teves paraules.» En comptes de centrar-se en la seva nova tasca i de preparar-se per a la nova missió, s'adona que la seva cosina la pot necessitar i hi acudeix de pressa, sense dilacions ni demores. Elisabet, quan sap que serà mare, reacciona de manera diferent: es manté oculta durant cinc mesos i celebra la fi de la seva esterilitat, que en la cultura dominant es considera un oprobí. Maria no queda entotsolada, sinó que pren la iniciativa: s'aixeca, va de pressa i saluda Elisabet. L'ego es podria refocillar sobre la nova missió, però es mou a impulsos de l'amor: acceptar humilment la maternitat i ajudar la persona necessitada. No es reivindica socialment ni es deixa guiar per les reaccions socials, que s'entenen complexes i problemàtiques.

Més tard, quan Maria infanti Jesús a Betlem, els pastors, després de l'anunci de l'àngel, van de pressa a buscar el «nen faixat amb bolquers i posat en una menjadora». En la feina personal i col·lectiva, la temptació consisteix a postergar la decisió de posar-se en marxa, de deixar-ho per més endavant. Quan es produeix l'anunci, no cal perdre temps. Cal anar de pressa, sense angoixa, però sense dilacions. Anar de pressa indica convicció, no atabalament. Cada any, fem propòsits nous, que es dilueixen en la primera ocasió. Volem canviar, millorar, superar-nos... Al primer contratemps, marxa enrere. Tant Maria com els pastors no busquen una autorealització narcisista, sinó la trobada amb una persona. Han de fer un camí difícil: anar a la muntanya o moure's en la foscor de la nit. Res no els espanta ni els atura. Anar de pressa no és una exaltació de la cultura moderna de la velocitat, sinó un reconeixement del valor de la diligència. Anar de pressa és tot el contrari de la negligència, de la manca d'aplicació i de cura. Davant del que és essencial no hi ha demora